

Betænkning

over forslag til lov om ændring af skattekontrolloven.

(Afgivet af skatte- og afgiftsudvalget den 28. februar 1973).

Udvalget har i en række møder behandlet lovforslagene og har herunder haft flere samråd med finansministeren.

Udvalget har stillet en lang række skriftlige spørgsmål, der sammen med finansministerens besvarelser er optrykt som bilag 1 i bilagshæftet til betænkningen.

Udvalget har modtaget skriftlige henvendelser fra Erhvervenes skatteudvalg og Den danske Forlæggerforening. Henvendelserne er med finansministerens bemærkninger ligeledes optrykt i bilagshæftet.

Udvalget har med finansministeren drøftet spørgsmålet om den politimæssige bistand i tilfælde, hvor der nægtes adgang til at foretage eftersyn på stedet, jfr. skattekontrollovens § 6, stk. 2, 3 og 4. Man er enig om, at indhentning af retskendelse ikke skal ske, hvor formålet med eftersynet derved vil forspildes, som f. eks. i tilfælde, hvor eftersynet er led i en krydsrevision o. lign. Udvalget henstiller i øvrigt, at justitsministeriets udvalg om forvaltningsmyndigheders adgang til uden for strafferetsplejens område at foretage ransagninger snarest muligt fremkommer med forslag til en lovgivning herom.

I forbindelse med drøftelsen af bestemmelsen i forslagets § 1, nr. 2, der giver hjemmel til at skærpe regnskabskravet for repræsentationsudgifter, har udvalget drøftet reglerne om fradrag for sådanne udgifter. Finansministeren har herom oplyst, at spørgsmålet overvejes i ligningsdirektoratet og skattedepartementet med henblik på en ændring af bestemmelserne.

Finansministeren har endvidere oplyst, at ligningsdirektoratet og skattedepartementet er i gang med at undersøge mulighederne

for nu at anvende skattekontrollovens § 8 C, stk. 2, om pengeinstitutternes oplysningspligt vedrørende ikke-navngivnes konti samt lovens § 10 om legitimation ved indløsning af rentekuponer. Det overvejes endvidere som led i kontrollen at indføre opkrævning af en forskudsvis udbytteskat på obligationer m. v. svarende til den allerede gældende udbytteskat på aktier.

Finansministeren har stillet nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med de foreslåede ændringer.

Ændringsforslag.

Af *finansministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 1.

1) Efter nr. 6 indsættes som nyt nummer:

„01. § 7, stk. 1, litra b, 3. pkt., affattes således:

„Endvidere skal der gives oplysning om det samlede beløb, der er indtjent af hver enkelt modtager, og om den i indtægten indeholdte A-skat. For såvel A-indkomst som B-indkomst skal der gives oplysning om modtagerens navn, personnummer, bopæl og bopælskommune samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren.“

2) Efter nr. 9 indsættes som nyt nummer:

„02. I § 8 D, 2. pkt., indsættes efter „bestyrelser for“: „de i 1. pkt. nævnte“, og efter „selskaber“ indsættes: „m. v.“

3) Efter nr. 11 indsættes som nyt nummer:

„03. I § 14, stk. 1, indsættes efter „skatte- ligningen“: „og skatteberegningen“.“

4) Den under nr. 13 foreslåede affattelse af lovens § 16, stk. 1, udgår.

Til § 2.

5) Paragraffen affattes således:

„§ 2.

Loven træder i kraft den 1. juli 1973.“

B e m æ r k n i n g e r.

Til nr. 1.

Den foreslåede ændring af lovens § 7, stk. 1, litra b, skyldes, at det må anses for tvivlsomt, om bestemmelsen i den gældende affattelse giver utvetydig hjemmel for at kræve, at arbejdsgivere m. fl., der udbetaler Bindkomst, der omfattes af oplysningspligten efter § 7, stk. 1, litra b, skal anføre modtagernes personnumre på oplysningssedlen. Af ligningsmæssige hensyn må det anses for påkrævet, at alle oplysningssedler, der afgives til skattemyndighederne, er forsynet med indtægtsmodtagerens personnummer.

Til nr. 2.

Ændringen, der er af redaktionel karakter, går ud på at tilvejebringe overensstem-

melse med den foreslåede ændring af 1. punktum i lovens § 8 D.

Til nr. 3.

Den foreslåede ændring sigter på at gøre det strafbart at give urigtige oplysninger til brug ved *skatteberegningen*, f. eks. ved at give urigtige oplysninger om tilbageholdt A-skat på de sedler, der af de oplysningspligtige skal indsendes til skattemyndighederne efter lovens § 7. Disse oplysninger har navnlig betydning for „slutopgørelsen“ under kildeskatteordningen.

Til nr. 4.

Den under nr. 13 foreslåede ændring af lovens § 16, stk. 1, var begrundet med, at der ikke i alle tilfælde tilsendes skatteydere, der ikke har indgivet selvangivelse, og hvis indtægt eller formue derfor ansættes skønsmæssigt, direkte underretning om de foretagne skønsmæssige ansættelser.

Statens ligningsdirektorat har nu oplyst, at man agter at udsende et cirkulære til skatterådene, hvori det foreskrives, at der altid skal gives direkte meddelelse om de foretagne endelige skønsmæssige ansættelser for skatteydere, som ikke har indsendt selvangivelse, eller som har gjort det for sent, jfr. statsskatteovens § 30, stk. 2.

Det er derfor ikke nødvendigt at ændre lovens § 16, stk. 1.

Til nr. 5.

Lovens ikrafttrædelsestidspunkt foreslås her fastsat til den 1. juli 1973.

Hans Lund,
formand.

Ove Hansen.

Hjortnæs.

Harris Jensen.

Søren Jensen (Vejen).

Peter Nielsen.

Axel Ivan Pedersen.

Inger Lise Petersen.

Ømann,
næstformand.

Juul-Madsen.

Hans Kjær.

Stetter.

Jens Foged.

Jens Peter Jensen.

Kofoed.

Bernhard Baunsgaard.

Dahlgaard.

Indholdsfortegnelse.

	Side
Bilag 1. Spørgsmål fra udvalget og finansministerens svar herpå	749
Underbilag 1 til spørgsmål 7	757
Underbilag 2 til spørgsmål 7	761
- 2. Skrivelse af 5. december 1972 fra Erhvervenes Skatteudvalg	769
- 3. Skrivelse af 3. januar 1973 fra Den Danske Forlæggerforening	771

Bilag 1.

Spørgsmål fra udvalget og finansministerens svar herpå.

Spørgsmål 1:

Finansministeren nævnte ved førstebehandling, at vi i Danmark er bagud med de krav, der stilles til regnskabsføringen. Hvorledes er reglerne i vore nabolande? Må udvalget få eksempler på strengere krav end i Danmark?

Svar:

Norge, Sverige og Finland, hvis bogføringslove er en del ældre end den danske fra 1959 (Norge har for så vidt ikke nogen egentlig bogføringslov), er i færd med at færdigbehandle nye forslag til bogføringslove.

Disse lovforslag m. v. er i højere grad end den danske lov tilpasset nyere regnskabsteori både for så vidt angår de krav, der stilles til status, som de krav, der går på driftsregnskabet.

I de nævnte lande forlanges regnskabsføring efter det dobbelte bogholderis princip, idet der dog kan ske afvigelser herfra for små virksomheder. Den danske bogføringslov stiller ikke krav om dobbelt bogholderi.

Sverige og Finland knytter til de nye bestemmelser pligt til at anvende standardskemaer, hvorfra der dog kan ske afvigelser efter de enkelte branchers forhold, men dog med bibeholdelse af et vist stamindhold. I Frankrig og Vesttyskland kender man også brug af standardskemaer, og dér har man endvidere i et vist omfang pligt til at anvende bestemte kontoplaner.

Den danske bogføringslov stiller ingen krav til de bilag, der danner grundlag for bogføringen, mens både Finland og Sverige lægger vægt på, at bilagene skal kunne verificere regnskabsposterne på forskellig måde.

Endelig har den stigende anvendelse af edb-teknik ført til, at der må stilles visse krav til det maskinelt udskrevne materiale. De øvrige nordiske lande vil indføre bestemmelser herom. Ligningsdirektoratet har henvendt handelsministeriets opmærksomhed på forholdet, og handelsministeriet agter så vidt vides at ændre bogføringsbekendtgørelsen, således at der kan gives generelle bestemmelser på dette punkt.

Spørgsmål 2:

Hvor langt har ministeren tænkt sig at gå i krav til standardisering af regnskaber? Kan der fremlægges eksempler på opstilling?

Svar:

Spørgsmålet har været forelagt statens ligningsdirektorat, der har udtalt følgende:

Ligningsdirektoratet er i høj grad interesseret i efter samråd med de forskellige brancher at søge frem til standardnormer for regnskaber.

Det må imidlertid erkendes, at den fornødne arbejdsstyrke til at fremkomme med forslag til ligningsrådet om disse spørgsmål ikke hidtil har været til stede. Der foreligger derfor ikke eksempler på standardregnskaber.

Standardregnskaber må formodes at kunne praktiseres for ensartede grupper af erhvervsdrivende, men omfanget af og hvilke krav der kan stilles til sådanne regnskaber, må afhænge af de påtænkte drøftelser med revisor- og brancheorganisationerne.

Spørgsmål 3:

Kunne skattevæsenet ikke nøjes med (som nu for toldvæsen og arbejdsgiverkontrol) at gennemgå regnskabet på stedet?

Svar:

Efter bestemmelserne i skattekontrollovens § 6, stk. 1, er enhver erhvervsdrivende pligtig på begæring af de skattelignende myndigheder til disse at indsende sit regnskabsmateriale med bilag for tiden forud for det løbende regnskabsår.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, er det af betydning for bedømmelsen af kontinuiteten i regnskabsførelsen, at der er mulighed for at sammenholde det løbende år med det forud afsluttede år, og dette må gælde, uanset om undersøgelsen af regnskaber foretages på stedet eller i forbindelse med indkaldelser.

Af hensyn til arbejdets tilrettelæggelse og af hensyn til skatteyderne finder man det praktisk, at gennemgang af materialet for det løbende år kan ske i forbindelse med de sædvanlige indkaldelser.

Det skal dog herved bemærkes, at man for så vidt angår gennemgang af materiale for det løbende regnskabsår vil lægge særlig vægt på, at virksomhedernes regnskabsførelse generes mindst muligt.

Spørgsmål 4:

Kan ministeren oplyse, hvilke regler der gås frem efter i forbindelse med ikendelse af bøder, når der foreligger indtægtsdifferencer?

Udvalget udbeder sig nogle eksempler på, hvor store differencer der skal til, før der ikendes bøder — og hvilke satser man bruger for bødernes størrelse.

Svar:

Man tillader sig at henvise til den udførlige redegørelse vedrørende praksis med hensyn til administrativ bødefastsættelse, som indeholdes i bemærkningerne til § 1, nr. 8 (§ 20), i det den 19. oktober 1971 fremsatte forslag om ændring af kontrollovens straffebestemmelser, Folketingstidende 1971-72, tillæg A., sp. 127-131.

Man skal yderligere oplyse, at finansministeriet ved skrivelse af 7. juli 1972 tiltrådte en indstilling fra ligningsrådet om, at der, hvor det drejer sig om let konstaterlige dif-

ferencer, i almindelighed ikke rejses bødekrav, såfremt bøden til staten ikke overstiger 500 kr.

Spørgsmål 5:

Efter skattekontrollovens § 6, stk. 2 og 3, er enhver erhvervsdrivende pligtig at give de skattelignende myndigheder adgang til på stedet at gennemgå regnskabsmateriale m.v. „når der er rimelig grund dertil“.

Kan den pågældende erhvervsdrivende under den i dag rådende retstilstand ved domstolene påkære spørgsmålet om „den rimelige grund“?

Svar:

Spørgsmålet kan formentlig besvares bekræftende, jfr. Grundlovens § 63, hvorefter domstolene er berettiget til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser. Efter gældende praksis omfatter domstolskontrollen også forvaltningens faktiske handlinger, for eksempel foretagelse af husundersøgelse.

Spørgsmål 6:

Finansministeren bedes begrunde rimeligheden af at forlange person-nummer af B-skatteydere med små B-indkomster.

Svar:

Personnumrenes betydning for skatteadministrationen.

Som et led i den administrative opbygning omkring kildeskattesystemet blev personnumrene indført som en entydig identifikation af skatteyderne. Ud fra personnummeret kan man på grundlag af kildeskattedirektoratets centrale EDB-registre bl.a. få oplyst slutligningskommunen. I slutligningskommunen er alle oplysninger for hver enkelt skatteyder samlet i skatteyderens ligningschartequer, der er ordnet efter personnumre. (For ægtefæller findes et fælles ligningscharteque under mandens personnummer). Dette indebærer, at ethvert bilag med oplysninger til brug ved ligningen skal forsynes med det rette personnummer for at kunne henføres til skatteyderens ligningscharteque. For at de oplysninger, der tilgår den kommunale skatteadministration udefra — typisk oplysninger, der afgives i stort tal i henhold til skattekontrolloven — skal kunne registreres med

den ønskelige sikkerhed og hurtighed, er det nødvendigt, at de pågældende bilag er forsynet med personnummer af dem, der afgiver oplysningerne.

Det ændrede system for 1972.

Fra og med 1972 skal de indeholdelsespligtige efter kildeskatteloven anføre trukket A-skat på oplysningssedlerne (lønsedlerne), idet de for 1970 og 1971 anvendte specificerede periodiske redegørelser for skattetrækket bortfaldt fra 1. januar 1972. Medens det forud for 1972 ikke var ubetinget nødvendigt, at en lønseddel blev henført til den rette skatteyder, idet A-skatten blev godskrevet skatteyderen på grundlag af de specificerede redegørelser, er det med det ændrede system nødvendigt, at oplysningssedlerne henføres til de rette skatteydere, for at disse ved slutopgørelsen kan blive godskrevet den A-skat, der nu alene fremgår af oplysningssedlerne. Der er derfor med virkning for de oplysningssedler, som indsendes for 1972, tilrettelagt et landsdækkende EDB-system med det formål at sikre en korrekt registrering og fordeling af de oplysninger — herunder oplysninger om B-indkomst — der fremgår af oplysningssedlerne. Systemet virker i korte træk således:

Oplysningssedlerne indgår sammen med den tilhørende angivelse (med sumoplysninger) til arbejdsgiverkommunen. Her foretages en „konvertering“, hvorved oplysningerne på forskellige måder omsættes, således at de kan „indlæses“ i EDB-systemet. Efter afstemning og fejlrettelse (bl.a. af personnummerfejl) overføres oplysningerne via EDB til kildeskattedirektoratets centrale EDB-registre. Herfra udskrives bl.a. for hver skatteyder en registerudskrift med samtlige de oplysninger — herunder oplysning om B-indkomst — der er indkommet på oplysningssedlerne. Udskriften tilgår slutligningskommunen til brug ved ligningskontrollen.

Forudsætningen for, at de nævnte oplysninger kan foreligge ved ligningsgennemgangen, er navnlig, at oplysningssedlerne i de allerfleste tilfælde er forsynet med (korrekt) personnummer, således at der ikke forekommer flere fejl, end arbejdsgiverkommunen kan nå at rette inden for den relativt korte periode, der er til rådighed imellem indsendelsesfristen for oplysningssedler den

20. januar og ca. den 1. marts, hvor oplysningerne skal være registreret i EDB-systemet for at blive taget i betragtning ved hovedudskrivningen af registerudskrifter til brug ved ligningskontrollen. Senere indkomne oplysninger medfører dog, at der tilgår slutligningskommunen ajourførte registerudskrifter.

Specielt om oplysningspligten vedr. B-indkomst.

Det beskrevne EDB-system er først og fremmest sat i værk med henblik på konteringen af A-skat, men tilgodeser tillige en hensigtsmæssig registrering og fordeling af samtlige oplysninger, der ifølge skattekontrolloven skal anføres på oplysningssedlerne.

Tænkte man sig, at der ikke skulle oplyses personnummer for B-indkomster, måtte dette indebære, at det opbyggede fordelingsystem via EDB ikke kunne anvendes for B-indkomster, idet oplysningssedlerne uden personnummer ville blive udskrevet på fejlister for EDB-systemet til skade for fejlrrettelsen af oplysningssedler med A-indkomst og A-skat.

B-indkomster måtte da i stedet anføres på særlige oplysningssedler eller i hvert fald på oplysningssedler, som ikke blev opsummeret på angivelser, der tillige indeholdt sumbeløb af A-indkomst og A-skat. Disse særlige oplysningssedler for B-indkomst måtte så fordeles ved direkte oversendelse af blanketmaterialet fra arbejdsgiverkommunen til ligningsmyndigheden i de kommuner, der svarer til oplysningssedlernes adresseoplysninger. Her måtte personnumrene søges fremskaffet via folkeregistret med henblik på placeringen i ligningschartequer. Dertil kommer, at fordelingen af oplysningssedler vedrørende B-indkomster altid har været besværliggjort ved, at den oplyste adresse ikke sjældent er en erhvervsadresse. Såfremt denne er beliggende i en anden kommune end bopælskommunen, vil undersøgelse i folkeregistret være resultatløs. Dette problem forstærkes ved, at de omhandlede B-indkomster ofte udbetales af oplysningspligtige i de større byer — specielt København — til indkomstmottagere, der bor andetsteds. Er der derimod oplyst det rigtige personnummer, er det helt uden betydning, om der er anført korrekt adresse på oplysningssedlen. Det ville af de anførte grunde

være særdeles uhensigtsmæssigt, såfremt de oplysningspligtige ikke havde pligt til at oplyse personnummer ved udbetalt B-indkomst, når der henses til, at personnummeret søges indarbejdet som identifikation på de fleste andre områder inden for den offentlige administration. Oplysning om personnummer er da f.eks. også foreskrevet i forbindelse med forsikringsselskabernes oplysning om B-indkomst efter pensionsbeskatningslovens § 24 og § 49, stk. 3, jfr. finansministeriets bekendtgørelse nr. 496 af 12. november 1971 som ændret ved bekendtgørelse af 14. december 1972. Det samme gælder B-indkomst, der udbetales fra sociale fonds, jfr. finansministeriets bekendtgørelse nr. 134 af 20. april 1972.

Den Danske Forlæggerforening har i skrivelse af 3. januar 1973 til Folketingets Skatte- og afgiftsudvalg (se bilag 3) subsidiært foreslået, at pligten til at anføre personnummer i forbindelse med oplysning om B-indkomster begrænses til tilfælde, hvor den årlige udbetaling overstiger 300 kr.

Det ville af de allerede anførte grunde være uhensigtsmæssigt, såfremt kommunerne skulle modtage oplysninger om mindre B-indkomster uden personnummer inden for rammerne af det opbyggede system. Det må derfor henstilles, at pligten til at oplyse personnumre opretholdes i samme omfang, som der er oplysningspligt for B-indkomster.

Spørgsmål 7:

Udvalget udbeder sig ministerens bemærkninger til henvendelsen fra Erhvervenes Skatteudvalg (se bilag 2).

Henvendelsen bedes forelagt justitsministeriets lovafdeling med henblik på en kommentar vedrørende lovforslagets forhold til grundlovens § 72.

Svar:

Henvendelsen fra Erhvervenes Skatteudvalg (se underbilag 1 til spørgsmål 7) har været forelagt justitsministeriets lovafdeling, der den 2. februar 1973 har afgivet vedlagte udtalelse, hvortil man kan henholde sig. Som underbilag 2 til spørgsmål 7 optrykkes den af justitsministeriets skrivelse nævnte udtalelse af 17. november 1971 fra „begrundelsesudvalget“.

I anledning af, at Erhvervenes Skatteudvalg har udtrykt betænkelighed ved lovforslagets § 1, nr. 2, hvorunder det foreslås, at finansministeren efter indstilling af ligningsrådet skal kunne fastsætte regler om det regnskabsmæssige grundlag for virksomheders årsregnskaber, skal man udtale, at de regler, der skal fastsættes, hvis forslaget vedtages, vil blive udformet efter forudgående drøftelse med revisorerne organisationer og Erhvervenes Skatteudvalg.

Med hensyn til Erhvervenes Skatteudvalgs betænkelighed ved, at det ved lovforslagets § 1, nr. 4, er foreslået at give skattemyndighederne adgang til at indfordre erhvervsdrivendes regnskaber *også* for det løbende regnskabsår, skal man udtale, at statens ligningsdirektorat over for finansministeriet har oplyst, at man tillægger det stor betydning, at der er mulighed for også at kunne se regnskaber for det løbende regnskabsår.

JUSTITSMINISTERIET

Den 2. februar 1973

I skrivelse af 18. december 1972 har skattedepartementet anmodet justitsministeriet om at fremkomme med en udtalelse i anledning af, at folketingets skatte- og afgiftsudvalg i forbindelse med behandlingen af forslag til lov om ændring af skattekontrolloven bl. a. har stillet finansministeren følgende spørgsmål:

„Udvalget udbeder sig ministerens bemærkninger til henvendelsen fra Erhvervenes Skatteudvalg.

Henvendelsen bedes forelagt justitsministeriets lovafdeling med henblik på en kommentar vedrørende lovforslagets forhold til grundlovens § 72.“

Under henvisning hertil skal justitsministeriet udtale:

1. Bestemmelsen i § 6 i skattekontrolloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 37 af 9. februar 1972, har følgende ordlyd:

„§ 6. Enhver erhvervsdrivende, der fører regnskab, er, hvad enten han ifølge lovgivningen er regnskabspligtig eller ej, pligtig på begæring af de skattelignende myndigheder til disse at indsende sit regnskabsmateriale med bilag for tiden forud for det løbende regnskabsår og andre dokumenter, der kan have betydning for skatteligningen. Samme pligt påhviler selskaber, foreninger, korporationer, stiftelser, legater og selvejende institutioner, hvad enten de er erhvervsdrivende eller ikke. Beror regnskabsmaterialet m. v. hos tredjemand, skal denne, selv om han har tilbageholdelsesret herover, udlevere materialet til de skattelignende myndigheder, som i så fald skal drage omsorg for, at materialet efter afbenyttelsen tilbageendes til den pågældende tredjemand.

Stk. 2. Enhver erhvervsdrivende, der fører regnskab, er, hvad enten han ifølge lovgivningen er regnskabspligtig eller ej, pligtig at give de skattelignende myndigheder adgang til på stedet at gennemgå hans regnskabsmateriale med bilag tillige med andre dokumenter, der kan have betydning for

skatteligningen, og foretage opgørelse af kassebeholdning m. v., når der er rimelig grund dertil.

Stk. 3. Enhver erhvervsdrivende er pligtig at give de skattelignende myndigheder adgang til på stedet at foretage opgørelse og vurdering af lagerbeholdninger, besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel, når der er rimelig grund dertil.

Stk. 4. Finansministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende praktiseringen af bestemmelserne i stk. 1-3. Med hensyn til gennemførelsen af undersøgelser m. v. efter stk. 2 og stk. 3 yder politiet bistand til skattemyndighederne efter regler, der aftales mellem finansministeren og justitsministeren.“

Bestemmelsen i § 6, stk. 4, 2. pkt., der blev indsat i kontrolloven ved lov nr. 205 af 3. juni 1967, måtte efter sin formulering antages at indebære, at undersøgelse på stedet efter reglerne i § 6, stk. 2 og 3, ville kunne gennemføres uden forudgående retskendelse, jfr. herved *Max Sørensen*: Statsforfatningsret (1969) s. 346 f. Under folketingets behandling af forslaget til ændringsloven af 1967 gav finansministeren imidlertid over for folketingsudvalget tilsagn om, at der med hensyn til undersøgelser, der kræver politimæssig bistand, ville blive indhentet en retskendelse, jfr. FT 1966-67, tilæg B. sp. 1525 f.

Det foreliggende lovforslag indeholder ikke forslag om en ændret affattelse af kontrollovens § 6 på dette punkt. I bemærkningerne til lovforslaget udtales det imidlertid, at „... lovens § 6, stk. 2 og 3, fremover [vil] blive praktiseret efter sin ordlyd, og uden indhentelse af retskendelse“.

Spørgsmålet er herefter, om det kan anses for foreneligt med bestemmelsen i grundlovens § 72 at tilvejebringe hjemmel for foretagelse af ransagning uden forudgående retskendelse i det omfang, hvori dette er fastsat i kontrollovens § 6, stk. 2 og 3.

Underbilag 1 til spørgsmål 7.

2. Bestemmelsen i grundlovens § 72 har følgende ordlyd:

„§ 72. Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.“

I den statsretlige litteratur er det omtvistet, om denne bestemmelse overhovedet finder anvendelse uden for strafferetsplejen, se for en benægtende besvarelse *Alf Ross*: Dansk Statsforfatningsret II (2. udg. 1966) s. 618-622, men for en bekræftende besvarelse *Poul Andersen*: Dansk Statsforfatningsret (1954) s. 620, og *Max Sørensen*: Statsforfatningsret (1969) s. 341-343.

Selv om det lægges til grund, at bestemmelsen finder anvendelse både inden og uden for strafferetsplejens område, indebærer grundlovens § 72 alene, at de nævnte indgreb som hovedregel kun kan foretages efter forud indhentet retskendelse. Denne hovedregel kan imidlertid efter bestemmelsens egen ordlyd fraviges ved lov. Og den

eneste begrænsning i lovgivningsmagtens frihed til at træffe sådan afvigende bestemmelse ligger i kravet om, at der skal være tale om en „særegen undtagelse“. Dette forbehold må anses for opfyldt, når blot den ved loven hjemlede undtagelse fra den almindelige regel om forudgående retskendelse er begrænset til at angå et afgrænset sagsområde, jfr. nærmere *Poul Andersen* a. st. s. 621 og *Max Sørensen* a. st. s. 345.

Efter justitsministeriets opfattelse må det derfor anses for utvivlsomt, at der grundlovs-mæssigt kan tilvejebringes lovhjemmel for gennemførelse af de i skattekontrollovens § 6, stk. 2 og 3, nævnte undersøgelser uden forudgående retskendelse.

3. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør tilvejebringes hjemmel for gennemførelse af undersøgelser som nævnt i skattekontrollovens § 6, stk. 2 og 3, uden forudgående retskendelse, har tidligere været forelagt for justitsministeriet.

Efter justitsministeriets anmodning afgav justitsministeriets udvalg vedrørende begrundelse af forvaltningsafgørelser m. v. en udtalelse om dette spørgsmål af 17. november 1971 (Underbilag 2 til spørgsmål 7).

K. Axel Nielsen.

/ Bitsch.

JUSTITSMINISTERIETS UDVALG ANGÅENDE
BEGRUNDELSE AF FORVALTNINGSAFGØRELSE

Den 17. november 1971

Ved skrivelse af 2. oktober 1970 har justitsministeriet bedt udvalget om en udtalelse vedrørende en skrivelse af 23. september 1970 fra arbejdsgruppen vedrørende revision af kontrollovens afsnit III angående kontrollovens § 6.

Kontrollovens § 6, stk. 1, hjemler de skattelignende myndigheder adgang til efter begæring at få tilstillet erhvervsdrivendes regnskabsmateriale og andre dokumenter, der kan have betydning for skatteligningen. § 6, stk. 2, giver de skattelignende myndigheder hjemmel til hos enhver erhvervsdrivende, der fører regnskab, på stedet at gennemgå regnskabsmaterialet tillige med andre dokumenter, der kan have betydning for skatteligningen, og at foretage opgørelse af kassebeholdning m. v., når der er rimelig grund dertil. Bestemmelsens stk. 3 hjemler dernæst de skattelignende myndigheder adgang til på stedet hos enhver erhvervsdrivende at foretage opgørelse og vurdering af lagerbeholdning og besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel, når der er rimelig grund dertil. I bestemmelsens stk. 4 hedder det endelig, at politiet skal yde bistand til gennemførelse af undersøgelser m. v. efter bestemmelserne i stk. 2 og stk. 3 efter regler, der aftales mellem finansministeren og justitsministeren.

Hensigten med kontrollovens § 6, således som den blev formuleret ved lov nr. 205 af 3. juni 1967, var at forbedre kontrollen med de erhvervsdrivendes indkomster. Som led heri fastsloges det, at oplysninger, som fremkommer ved gennemgangen af én erhvervsdrivendes regnskab, kan benyttes ved kontrollen med andre skatteyderes skatteansættelser, og at undersøgelse på stedet — når der er rimelig grund dertil — kan finde sted hos andre end den, hvis selvangivelse kontrolleres.

Ved lovens behandling i folketinget fremsatte finansministeren visse tilsagn. Det fremhævedes således, at bestemmelsen om

Underbilag 2 til spørgsmål 7.

gennemgang af regnskab på stedet kun vil blive benyttet efter overvejelse af det rimelige i det enkelte tilfælde, og at besøg på stedet normalt vil ske efter aftale med skatteyderne. Uanmeldt besøg kan dog finde sted i særlige tilfælde. Finansministeren gav yderligere tilsagn om, at man ville følge bestemte retningslinier for politiets medvirken ved gennemførelsen af undersøgelser på stedet, og at undersøgelser, der kræver politimæssig bistand, først vil blive gennemført efter indhentet retskendelse.

De retningslinier for politiets bistand, som finansministeren har givet tilsagn om ville blive fulgt, har følgende ordlyd:

„a) beslutningen om, at der skal foretages et uanmeldt eftersyn kan alene træffes af følgende skattemyndigheder:

Statens ligningsdirektorat.

Amtsligningsinspektøren eller skatterådet (København og Frederiksberg dog skattedirektoraterne).

De samme organer træffer bestemmelse om, hvorvidt politiet i en given situation skal tilkaldes for at yde bistand.

b) Uanmeldte besøg vil blive undtagelser. Der skal noget særligt til, for at man ikke på forhånd træffer aftale med den erhvervsdrivende om tidspunktet for en gennemgang af regnskabsmateriale m. v. på stedet.

c) Der skal foreligge en hel ekstraordinær situation for, at politiet skal være med fra begyndelsen. Det må forudsætte, at man på forhånd har viden om, at adgang vil blive nægtet.

d) Ansvar for politiets tilkaldelse påhviler skattevæsenet, der stiller politiet den opgave, der skal løses. Politiet afgør, om opgaven er gennemførlig, og på hvilken måde den skal løses.

e) Politiets medvirken vil kun blive krævet, når betingelserne herfor klart er til stede.

Såfremt den pågældende skatteyder afviser krav om udlevering til gennemsyn af

materiale, der ikke kan betegnes som regnskabsmateriale, må denne del af kontrollen opgives på det foreliggende, og skattevæsenet må være henvist til at overveje, om sagen skal tages op som en overtrædelse af kontrollovens afsnit III (§ 13 og § 16).

f) Eftersyn skal foretages til mindst mulige tider for skatteyderen og inden for normal forretningsetid.

g) Kontrollen vil blive foretaget af *embedsmænd*, der vil være forsynet med fornøden legitimation.“

I sin skrivelse af 23. september 1970 udtaler arbejdsgruppen vedrørende revision af kontrollovens afsnit III, at praktiseringen af bestemmelserne i kontrollovens § 6, stk. 2 og 3, er blevet vanskeliggjort ved tilsagnet om, at politiets medvirken til gennemførelse af undersøgelser på stedet først vil ske efter indhentet retskendelse. Det oplyses således, at skattemyndighederne har været yderst tilbageholdende med at udnytte de givne kontrolbeføjelser.

På denne baggrund beder arbejdsgruppen justitsministeriet om en udtalelse om, hvorledes ministeriet stiller sig til gennemførelse af ransagninger i henhold til kontrollovens § 6 uden retskendelse.

Begrundelsesudvalget er blandt sine andre gøremål blevet bedt om at overveje spørgsmålet om fastsættelse af lovregler vedrørende forvaltningsmyndighedernes adgang til uden for strafferetsplejens område at foretage ransagninger og beslaglæggelser.

Udvalget har endnu ikke afsluttet sine overvejelser om dette spørgsmål, men skal på grundlag af et betydeligt materiale indhentet hos ministerierne samt en række foreløbige drøftelser udtale følgende:

Som led i gennemførelsen af den retlige regulering af samfundsmedlemmernes adfærd kan det være nødvendigt at give forvaltningsmyndighederne adgang til at trænge ind på ikke-offentlige områder, særlig boliger, kontorer, fabrikker osv. Der findes et meget stort antal forskelligartede regler herom. Behovet for sådan indtrængen synes især at have gjort sig gældende i følgende fire situationer:

1. Ved forberedelsen af regulering af fast ejendom eller af offentlige anlæg vil det ofte være nødvendigt at skaffe sig adgang til private områder for at skaffe sig et billede

af, hvorledes de påtænkte foranstaltninger kan og bør indrettes. Vejlovgivningen, byplanlovgivningen, fredningslovgivningen m. v. indeholder derfor hjemmel til, at det offentlige som led i forberedelsen af offentlige anlæg, planer, fredninger m. v. kan færdes på privat grund og foretage nødvendige undersøgelser.

2. Lovgivningen indeholder i meget vidt omfang regler om, hvorledes bygninger, arbejdslokaler, skibe m. v. af hensyn til sundhed, brandfare og andre sikkerhedsbetragtninger skal være indrettet. Lovgivningen indeholder ligeledes i vidt omfang regler om, hvorledes produktionen af en række forskellige varer skal tilrettelægges dels af hensyn til de ansattes sikkerhed, dels af hensyn til de krav, man af den ene eller den anden grund stiller til produktets kvalitet. Hvor sådanne regler findes, er det almindeligt, at de myndigheder, der har til opgave at føre tilsyn med, at reglerne overholdes, har adgang til at udøve tilsynet ved indtrængen i vedkommende bygninger, arbejdslokaler, produktionssteder m. v.

3. I et vist begrænset omfang forudsætter lovgivningen om sindssyge, åndssvage og børneforsorg m. v., at forvaltningen kan underkaste visse personer frihedsberøvelse, uden at dette har karakter af straf. Som led i udøvelsen af disse beføjelser kan det være nødvendigt at trænge ind på de private områder, hvor de pågældende personer befinder sig.

4. I et vist omfang kan gældende ret ikke gennemføres, medmindre der gives forvaltningen adgang til dokumenter, der normalt befinder sig hos private. I visse tilfælde minder denne situation meget om den, som er nævnt ovenfor under 2. Det gælder således, når tilsynet med en vis offentlig regulering overholdelse beror på adgangen til regnskaber og lignende dokumenter. Således er forholdene f. eks. ved den kontrol, der føres med banker og sparekasser, samt det tilsyn, som varetages af monopoltilsynet.

Størst betydning har dog de tilfælde, hvor der føres kontrol med, om gældende rets regler om skatter og afgifter overholdes. Kontrollovens § 6 hører til denne gruppe, men er langt fra den eneste. Told- og afgiftslovgivningen indeholder i vidt omfang adgang til at undersøge dokumenter m. v. på stedet.

I de nævnte fire situationer, som formentlig ikke er udtømmende, opstår en række fælles spørgsmål. Der opstår f. eks. spørgsmålet om, *hvem* der skal afgøre, om der kan ske indtrængen fra forvaltningens side på privat område. Hovedspørgsmålet her er, om forvaltningen på egen hånd kan træffe denne afgørelse, eller om der skal en forudgående retskendelse til. Dernæst opstår spørgsmålet om, *hvorledes* den myndighed, der trænger ind, skal bære sig ad. Herunder hører sådanne spørgsmål som legitimation, tilkaldelse af vidner, tilkaldelse af den, på hvis enemærker man trænger ind, føring af protokol, adgang til klage, sådan klages opskydende virkning m. v. Endelig opstår spørgsmålet om, *hvorledes* en eventuel *modstand* imod en lovlige indtrængen skal *overvindes*: om dette skal ske ved fysisk magt fra politiets side og da under hvilken form, om andre sanktioner er tilstrækkelige osv.

Svarene på disse spørgsmål, som heller ikke er udtømmende, kan åbenbart ikke være de samme på alle områder, der er omfattet af ovenstående fire typiske situationer. I almindelighed må man således gå ud fra, at betænkelighederne ved at tillade indtrængen på private enemærker er mindre i de tilfælde, som er omfattet af situation 2 end i de tilfælde, der er omfattet af situation 3. Hensynet til den beskyttelse af ansatte, brugere, kunder m. v., der som regel ligger bag de regler, der er eksemplificeret under situation 2, vil ofte have en sådan overvægt og den nødvendige indtrængen en sådan rutinemæssig karakter, at f. eks. krav om forudgående retskendelse ofte vil føles overflødig. Afvejningen er åbenbart særlig vanskelig ved den situation, som er omtalt ovenfor under 4, og da specielt, hvor indgrebet sker for at sikre bevismidler i skatte- og afgiftsager.

Der findes ikke i gældende dansk ret almindelige regler om forvaltningens indtrængen på private enemærker i situationer som dem, der er nævnt ovenfor under 1-4. Retsplejelovens regler om husundersøgelse og ransagning under strafforfølgning gælder ikke. Grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed, hvorefter husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden alene må ske efter retskendelse, hvor ingen lov hjemler en særlig

undtagelse, regulerer heller ikke generelt retsområdet. Det er omtvistet, om grundlovsbestemmelsen overhovedet gælder uden for strafferetsplejen, og i alt fald er det efter dens eget indhold åbenbart, at lovgivningsmagten har en meget udstrakt frihed til at foreskrive indtrængen i situationer som de fire beskrevne og til at foreskrive, at dette foregår uden forudgående retskendelse.

I Norge findes der almindelige regler om ransagning foretaget af forvaltningsmyndigheder. Den norske forvaltningslov indeholder i § 15 følgende regel:

„Ved granskning, husundersøgelse, bogeftersyn og lignende skal den tjenestemand, som leder forretningen, uden opfordring legitimere sig, meddele formålet med forretningen og opgive lovhjemlen for den.

Dersom forretningen efter sin art ikke er til hinder, skal

- a) den, som forretningen angår, have ret til at have et vidne til stede og gøres opmærksom på denne ret,
- b) der føres en protokol, hvor det skal nævnes, hvem der er til stede, undersøgelsens genstand, formål og lovhjemmel.

Den, som forretningen angår, har ret til at klage over beslutning om at fremme forretningen. Bestemmelserne i § 14 gælder tilsvarende.“

§ 14 er sålydende:

„Den, som af et forvaltningsorgan bliver pålagt at give oplysninger, har ret til at klage over pålægget, dersom han mener, at han ikke har pligt eller lovlige adgang til at give oplysningerne. Klagen, som kan være mundtlig, må fremsættes straks, når den, pålægget angår, er til stede, og ellers inden 3 dage. Klagen har opsættende virkning, dersom ikke vedkommende forvaltningsorgan finder det påtrængende nødvendigt, at oplysningerne gives straks, for at det skal kunne gennemføre sine opgaver efter loven. I øvrigt finder bestemmelserne i kapitel VI tilsvarende anvendelse i det omfang, det er muligt.“

Den nylig vedtagne svenske forvaltningslov indeholder derimod ingen tilsvarende bestemmelse.

I hvert fald på nuværende tidspunkt, hvor udvalget ikke har fuldt overblik over de forskellige situationer, hvori forvaltning

gens indtrængen på privates enemærker er hjemlet eller kan tænkes hjemlet, og over de hensyn, som må tages i betragtning, når sådan indtrængen tilrettelægges, er udvalget ikke i stand til at tage selvstændig stilling til, i hvilket omfang hensynet til ligningens effektivitet bør føre til hjemmel, til på stedet at skaffe sig de nødvendige bevismidler og til, i hvilket omfang dette bør kunne ske uden forudgående retskendelse.

Udvalget må derfor indskrænke sig til følgende bemærkninger:

1. Der findes allerede i en række af de bestående afgiftslove materiel hjemmel for, at toldvæsenet på stedet skaffer sig de nødvendige bevismidler, men uden at der her ved er taget stilling til, om dette kan ske uden retskendelse, hvis adgang nægtes. Det antages dog, at indholdet af omsætningsafgiftsloven og toldloven fører til, at der ikke kræves retskendelse til ransagninger inden for disse loves område, jfr. justitsministerens udtalelse i FT 1966-67, sp. 3760. Dette taler naturligvis for at tillægge indkomstskattemyndighederne en i hvert fald lige så vidtgående beføjelse. Dette synspunkt understøttes af, at finansministeren over for folketingsudvalget angående forslag til lov om udskrivningsprocenten for kalenderåret 1971 m. fl. lovforslag (ad forslag 170, besvarelse af spørgsmål 48) har oplyst, at der siden 1967 har bestået et samarbejde mellem skattevæsenet og toldvæsenet. Finansministeren anmodede nemlig i en skrivelse tolddirektoratet om at foranledige, at toldvæsenets kontrolpersonale under varetagelsen af kontrollen med told- og forbrugsafgiftslovgivningen er opmærksom på forhold af betydning for skattevæsenet, og at træffe en ordning med Statens Ligningsdirektorat om oplysningernes videregivelse til skattevæsenet til brug i ligningsarbejdet. En tilsvarende skrivelse blev sendt til Statens Ligningsdirektorat. Samarbejdet har bl. a. givet sig udslag i, at toldvæsenet giver skattevæsenet oplysninger om manglende eller mangelfuldt ført regnskab, og at skattevæsenet giver toldvæsenet oplysninger om visse skønsmæssige indkomstforhøjelser. Herudover er det pålagt de lokale instanser at træffe aftale om gensidig udveksling af

andre oplysninger af betydning for kontroludøvelsen, f. eks. hvor en af parterne optager et regnskab til dyberegående revision, der forventes at medføre større efterbetaling af såvel afgifter som skat. Der kan endvidere henvises til FT 1969-70, sp. 7190.

2. Forudsætningen for, at et eventuelt krav om forudgående retskendelse, hvor vedkommende ikke samtykker i ransagningen, virkelig kan indeholde en beskyttelse, er, at det er muligt i lovteksten at fastlægge nogenlunde præcist, under hvilke betingelser ransagning kan ske. Jo mere man ønsker at anvende undersøgelse af bøger og dokumenter på stedet som led i en rutinemæssig eller stikprøvemæssig kontrol med skatteligningen, jo ringere mulighed vil domstolene have for at vurdere det beføjede i anmodningen om ransagningskendelse. Såfremt man derfor fra lovgivningsmagts side ønsker at give ligningsmyndighederne adgang til at gennemgå bøger og dokumenter på stedet efter et relativt frit skøn over det ligningsmæssigt hensigtsmæssige i sådan fremgangsmåde, må kravet om forudgående retskendelse betragtes som relativt betydningsløst og bør derfor næppe opretholdes.

3. I afvejningen bør endvidere indgå en overvejelse af, hvor kvalificeret et behov for ransagning uden retskendelse man står over for. Skønnes der at være behov for uanmeldt eftersyn og øjemedet hermed må antages at være forspildt, hvis dette ikke umiddelbart kan gennemføres, og foreligger der oven i købet samtidig de under 2 angivne momenter, taler dette for at åbne adgang til ransagning uden forudgående retskendelse.

4. Det er udvalgets principielle opfattelse, at der ved lov bør gennemføres visse grundlæggende bestemmelser om, hvorledes myndighedernes ransagning skal foregå. Det er udvalgets hensigt at søge at opstille sådanne regler på grundlag af det indhentede materiale, som endnu ikke er færdigbearbejdet. Udvalget skal derfor anbefale, at skattemyndighederne indtil videre ved gennemførelsen af ransagninger følger de retningslinier, der er aftalt mellem finansministeren og justitsministeren, og som er gengivet ovenfor.

Bilag 2.

ERHVERVENES SKATTEUDVALG

Den 5. december 1972

Vedrørende lovforslag nr. 69 om ændring af skattekontrolloven.

Erhvervenes Skatteudvalg, der kan tilslutte sig regeringens og folketingets bestræbelser på gennem hensigtsmæssige skattekontrolregler at tilvejebringe grundlag for en effektiv og retfærdig ligning, ønsker i anledning af det nu fremsatte forslag om ændring af skattekontrolloven at fremkomme med følgende bemærkninger:

I henhold til et af finansministeren i 1967 afgivet tilsagn har beføjelsen efter skattekontrollovens § 6, stk. 2 og 3, til *kontrolbesøg på stedet* (ransagning) været praktiseret således, at politiets medvirken ved ransagningen har været betinget af forud indhentet *retskendelse*. Dette tilsagn ønsker ministeren nu trukket tilbage. Efter skatteudvalgets opfattelse findes der imidlertid ikke at være grundlag for ved udøvelsen af den nævnte kontrolbeføjelse at fravige det almindelige retsprincip om boligens ukrænkelighed, jfr. grundlovens § 72. En fravigelse, der efter grundlovens ord må antages at fordre udtrykkelig lovhjemmel, bør i øvrigt ikke ved lovovertrædelser af denne art kunne gives et videre indhold end hjemlet inden for strafferetsplejen, jfr. retsplejelovens § 758. Det er efter denne bestemmelse bl. a. en betingelse for ransagning uden retskendelse, at afventning af retskendelse medfører *øjensynlig fare for, at ransagningsens øjemed vil forspildes*. Det er så vidt ses ikke dokumenteret, at der inden for skattekontrollovens område har forekommet tilfælde af denne

art, og man skal derfor henstille, at den gældende — på tilsagnet fra 1967 byggende — retstilstand opretholdes.

Erhvervenes Skatteudvalg ønsker dernæst at udtrykke betænkelighed ved en ikke nærmere specificeret bemyndigelse for finansministeren til — efter indstilling fra ligningsrådet — at fastsætte *regler om det regnskabsmæssige grundlag for virksomhedernes årsregnskaber*. Bestemmelsen åbner mulighed for, at finansministeren fremover vil kunne kræve et hvilket som helst, primitivt eller avanceret, årsregnskab indrettet — dvs. omlagt eller suppleret — efter bestemte retningslinier. Det henstilles, at der tilvejebringes klare retningslinier for beføjelsens rækkevidde og de påtænkte foranstaltninger. Endvidere tillader vi os at anmode om, at erhvervsorganisationerne — herunder Erhvervenes Skatteudvalg — tages med på råd ved udformningen af cirkulære el. lign. som bliver nødvendigt, om forslaget på dette punkt skulle blive ophøjet til lov.

Endelig ønsker skatteudvalget at give udtryk for betænkelighed ved den i lovforslaget indeholdte udvidelse af ligningsmyndighedernes adgang til at *indfordre erhvervsdrivendes regnskabsmateriale* til også at omfatte materialet for det *løbende regnskabsår*, idet man stiller sig tvivlende over for behovet for og rimeligheden i en sådan ændring. Dette må også ses på baggrund af de beføjelser, loven i øvrigt giver kontrolmyndighederne, og det betydelige besvær, praktiseringen af en sådan beføjelse vil afstedkomme.

Erik Møllerup.

/ Jørgen Wernberg.

Ang. finansministerens kommentarer til henvendelsen fra Erhvervenes Skatteudvalg: se ministerens besvarelse af *spørgsmål 7, bilag 1*.

Bilag 3.

DEN DANSKE FORLÆGGERFORENING

Den 3. januar 1973

Vi er blevet opmærksom på, at kontrollovens bestemmelser er til behandling, og at det bl. a. overvejes at ændre § 7 således, at der skal gives oplysning om det såkaldte CPR-nr. ikke alene for personer der modtager A-indkomst, men også for personer, der modtager B-indkomst. Vi tillader os i den anledning at gøre opmærksom på, at en sådan ændring vil påføre forlagene en ny betydelig administration, der ikke synes at stå i rimeligt forhold til de beløb, det drejer sig om.

Vi henviser bl. a. til lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker § 16, der har følgende indhold:

„I samleværker til brug ved gudstjeneste eller undervisning, sammenstillet af bidrag fra et større antal ophavsmænd, er det tilladt at optage mindre dele af litterære værker og musikværker eller sådanne værker af ringe omfang, når 5 år er forløbet efter udløbet af det år, da værket blev udgivet. I tilslutning til teksten kan også kunstværker og de i § 1, stk. 2, angivne værker gengives, når 5 år er forløbet efter det år, da de blev offentliggjort. Værker, der er udarbejdet til brug ved undervisning, må ikke uden samtykke af ophavsmanden gengives i et samlewerk med samme formål.

Ophavsmanden har krav på vederlag.“

I tilslutning til denne paragraf er der indgået en overenskomst mellem Forfatterforeningen og Den danske Forlæggerforening om vederlag. Vederlagene afregnes ved værkernes udgivelse og angår i sagens natur adskillige rettighedshavere og ofte sådanne arvinger således, at den enkelte betaling almindeligvis ikke overstiger 300 kr. Et enkelt forlag (Gyldendal) har 500-1.000 sådanne udbetalinger årligt, og det er i stor udstrækning skiftende personer fra år til år.

Da der en gang om året i overensstemmelse med de allerede gældende regler i kontrolloven gives oplysningssedler om hver enkelt honorarmodtager — også selv om beløbet er under 100 kr. — findes det ikke rimeligt, at såvel forlag som honorarmodtager skal pålægges besværet, ubehaget og omkostningerne ved inden en honorarudbetaling at indhente oplysning om noget så privat som CPR-nr.

Vi anmoder derfor om, at kontrollovens regler om CPR-nr. ikke udvides, men at det tværtimod gøres tydeligt, at disse nr. ikke skal angives for modtagere af B-indkomst. Såfremt det af kontrollenssyn anses for betydningsfuldt, at der kan oplyses CPR-nr. også for B-indkomster, beder vi dog om, at der er en undtagelse for udbetaling af små beløb, f. eks. beløb under 300 kr.

Med venlig hilsen

Bo Bramsen.
formand

Ang. finansministerens kommentarer til henvendelsen fra Den Danske Forlæggerforening: se ministerens besvarelse af *spørgsmål 6, bilag 1.*